

RIPOLL

A MARIA DEL MAR

Jo, d'aquesta cançó, en dic Ripoll.

Una nit, lluny de mi, la pensà
el poeta més vell, barbablanc.
A Ripoll, amb muntanyes i el riu.
Un poeta feixuc
de tant temps, tants enyors.
I escolteu, no el conec, però el tinc encisat.
Sóc bruixa? Sóc fada? Qui sap.

I els amics que me'n parlen m'han dit
que el poeta cercava a Ripoll una veu
allà la trobava.

I fugí
a enyorar-la a ciutat.
I diuen que féu un senyal amb la mà:
una ala d'argila, només una mà...

Jo, d'aquesta cançó, en dic Ripoll.

Muntanyes i pedres sagrades
–un canonge ho ha escrit, rabassut–
i el riu de miralls inquiet.

El poeta dictà la cançó
que ara canto només per a mi,
vora mar, el meu mar.
Davant seu, Déu me'n guard!.

I la veu que ell sentia és d'ocell
d'olivers, i de gàbia daurada. I de mar!
Tant de bo, tant de bo.

I diu que el poeta dictava a l'amic:
Maria del Mar
(increïbles fulgors matinals,
tenebrosa clamor
llit i tomba totals),
repeteixo... Maria del Mar:
has guanyat un amor clandestí, ben estrany,
una mena d'amor que no és pas
el que tens i et pertany.
Un amor sense llavis ni sang,
espectral... (És ben trist.)
Un amor per un crit calivós o abrusat,
de disseny tan nocturn com el mal,
i pel cant jubilós que davalla
al balcó del poeta embreixat;
ocell viatger
que aterra al palmell de la mà
–plomes tèbies,
borrisol sobre un cor desbocat.

Un amor, molts enyors.

Jo, d'aquesta cançó, en dic Ripoll.

Bosc amunt, aigua avall.

Un poeta feixuc, desarmat.
Una veu i Maria del Mar.
Tant de bo, tant de bo!